

VERSLÁB • VERSLÁB • VERSLÁB • VERSLÁB

Nagy Lea

Budapest-árral szemben,
hátra

Vörösesbarna, széles sáv, messzire látni a térben.
A szótlan Duna, s a művelt kalapos sétálgat e térben.
Majd a nép, az istenadta nép megy a munka felé kelletlen,
Illatos útról Hévvél, majd 3-sal nyugatra, árral szemben,
hátra.

Ormótlan, hízott lovak a Héven, ugaron futva lihegnek,
köszön a kevély, színes-nyomtató-külsejű nemzedék.
Utaz leszáll, fű közt, keskeny sétányon oson,
széles lépcsőn rohan, majd liheg az 1-es villamoson.

Majd Boráros tér, hűgyszagú betonon lohol a siető nép,
Budapest.
S itt egy másik hosszú lépcső, magasan meg a Petőfi hid,
alatta áll a 2-es, kecses sárga élőlény,
Proletár Balkánista elegáns belvárosba ér.

Itt, a Dohány utcai szórakozóhely közt haladok épp,
jómódú szajha utca, hisz' már a költő a gyalogos.
Egy perc múlva beérek, egy sarok innen a munkahelyem,
őrült hely, és azt a külföldit az utcán én nem irigylem.

Zsebből pénzt húznak, én meg pénzt keresek. Tudod
kevesebbet
mint amit ő költ, mármint maga a Költő, vele én nem is
versenyezhetek.
Húzza a cigány fülbe a nótát, fizeti a részeg nyomban,
innen meg
tőlem jobbra koldus muzsikál lent az aluljáróban.

Vége, kimegyek, és a szürke lyukból kiigyeksem a fényre,
piros az utca, sétálok egyre, nem sietek sehová végre.
Majd ahogy mélyül a válság, javul a műsor az Astorián,
diplomával, szívet tépőn hegedül lent a kéregető.

Hagyjuk, nézzük a Körutat. A vásárlót elszívta a pláza,
alszik a bolt, álmában déligyümölcs-kirakatra várva.
A síneket felszedték, újra, épül egy újabb tér,
csavarog az álmom, lábam öntudatlan sávra tér.

A körútnak vége, Boráros tér, Duna.
Piros sávjaid most már feketék, visszfény csillog rajta,
benne tükröződik Buda, majd
elmerengek mindezen, árral szemben, *hátra.*

A ROVATOT SZERKESZTI: KIRSCHNER PÉTER

TÁNCRA KÉRT TEGNAPOK

Buza Péter

Zugló fölött, Csömör alatt, Rákospalotától jobbra, Kőbányától balra. Túl a régi Pest határát jelölő szolnoki vonal pályaművén. Jobbára homokos pusztaság vidék, tétován mocsaras foltokkal. A 19. század közepéig meg sem érinti a nagyváros közelsége. De aztán úgy száz-egyven-százötven éve megizmosodnak a civilizáció csírái azon a harmincegynéhány négyzetkilométeres területen, amelyet 1950 óta Budapest XVI. kerületként tart nyilván a közigazgatás. Négy község van akkor ott, de őt „városrész” épül együvé. Ez az ötödik a Cinkotával egyesült Árpádföld. Az első maga Cinkota, mellette Mátyásföld, aztán Rákosszentmihály, s végül (de – ahogy mondani illik – nem utolsó sorban) Sashalom.

Ha már halom, tisztázzuk talán lazításként az ezen a vidéken négy-öt nemzedék óta őslakos polgárok büszkén hirdetett meggyőződését – s ezzel szerencsésen meg is érkezünk tárgyunkhoz, Széman Richárdnak a legendákat s tényeket elegyítő helytörténeti kötetéhez. Szentmihály „fennsíkjáról” mind a mai napig azt állítja minden rendes lokálpatrióta, hogy magasabb, mint a Gellérthegy. S bár ennek felemlgetése a kötetben nem nélkülözi az anekdotikus elemeket, az a tényleges helyzet, hogy ezen a vidéken, a Rákos patak túlsópartján, a terep legmagasabb pontja 235 méterre fekszik a tengerszint felett. Éppen, mint a Gellért-hegy csúcsa.